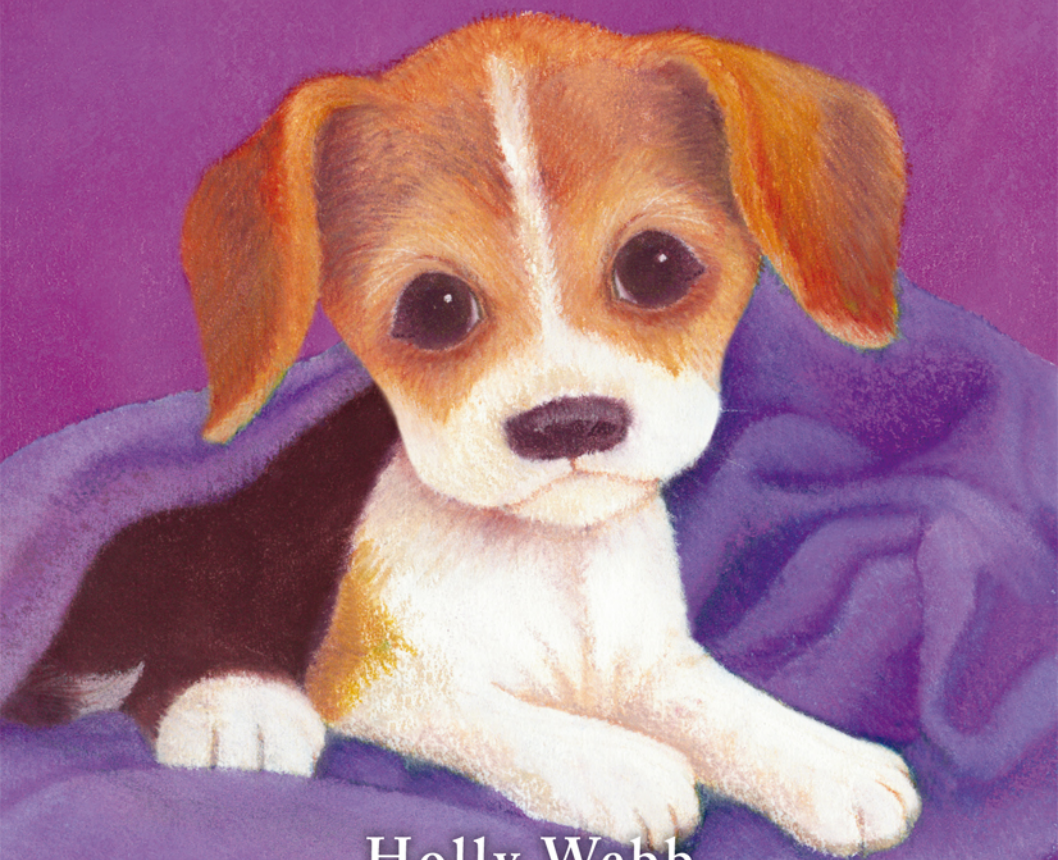

Lucy,
a pöttöm
kiskutya

Holly Webb

HOLLY WEBB

LUCY,
A PÖTTÖM
KISKUTYA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2013

*Williamnek
és Robinnak*

Első fejezet

– Bella szörnyen kövérnek látszik! – Lauren bekucskált az asztal alá a család kutyájára, Bellára. A lábak között feküdt, hangosan lihegett, és láthatóan rendkívül kényelmetlenül érezte magát. Óriási volt már a pocakja, és kissé morcos kifejezés ült az arcán.

Apa is benézett az asztal alá. – Nos, most már bármelyik nap megszülethetnek a kölykei. Később megmérem a hőmérsékletét, hátha lejjebb ment.

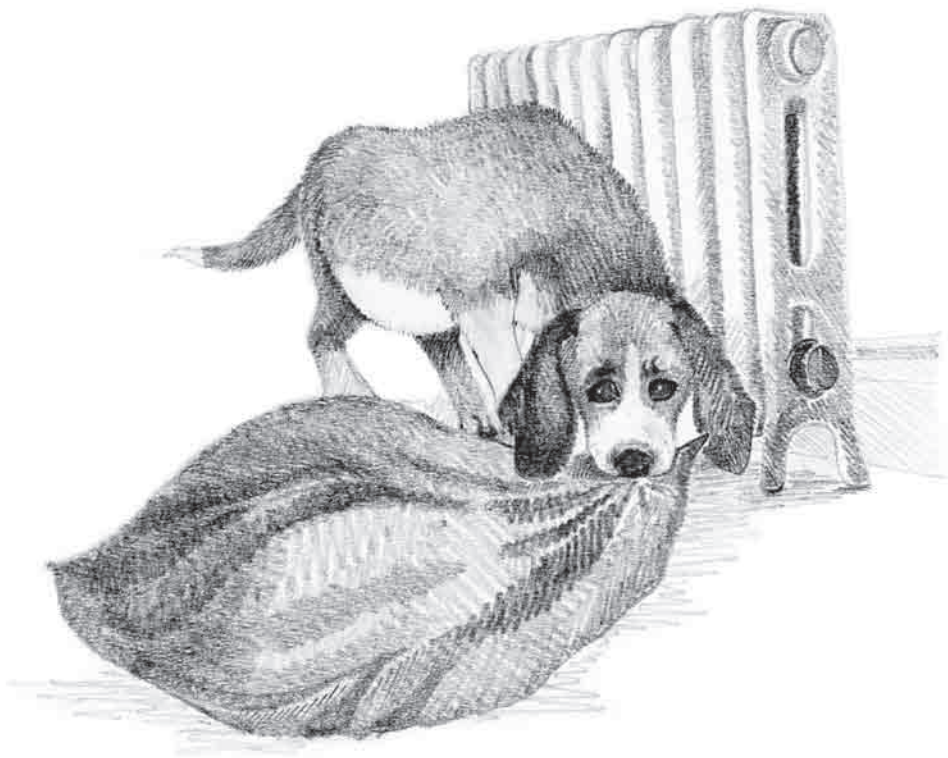
Lauren bólintott. Az elmúlt két hétben rendszeresen mérték Bella testhőmérsékletét, mivel az állatorvosuk, Mark szerint ez a legmegbízhatóbb módja a kiskutyák érkezésének megállapítására.

Bella nehézkesen előmászott az asztal alól, és a párnájához vánszorgott. Fogai közé vette a szélét – hatalmas párna volt, puha, vörös szövetből –, majd közelebb húzta a radiátorhoz. Azután megbökte az orrával, ide-oda tologatta, mintha nem tudná pontosan úgy elrendezni, ahogy szeretné.

Lauren reménykedve figyelte a kutya ténykedését.
– Szerintetek most fészket próbál rakni? – kérdezte.

– Nem is tudom. Talán... – felelte az anyukája kételkedve. Bella most először várt kiskutyákat, és nekik is közben kellett megtanulniuk mindent, bár Lauren anyukája három különböző könyvet is vásárolt a kutyák tenyésztéséről.

– Indulnunk kell az iskolába – figyelmeztette őket apa, az órájára pillantva.

Lauren felsóhajtott. – Fogadni mernék, hogy a kiskutyák akkor fognak megszületni, amikor én még iskolában vagyok, pedig nagyon-nagyon szeretnék ott lenni. Nem maradhatnék inkább itthon? Ma van az utolsó tanítási nap a szünet előtt, már úgysem fogunk csinálni semmi értelmeset. Nem igaz?

Anyukája a fejét rázta. – Nem lehet. Különb is, talán nem akarsz elköszönni a barátaidtól? Ne

feledd, hogy többségükkel hat hétig nem is fogsz találkozni!

Lauren a homlokát ráncolta. Édesanyjának igazza volt. Szeretett vidéken lakni, mindentől távol. Az otthonuk eredetileg egy régi tanyaház volt, hatalmas kerttel. Az egykori tehénistállókat átalakították irodává a szülei számára, és az udvar túlsó végében egy szénapajta is állt, ahol Lauren jókat játszhatott. Akadtak azonban hátrányai is a vidéki életnek. Húszpercnyi autótút választotta el házukat a falutól, ahol Lauren iskolája volt, és legjobb barátnője, Millie egy másik faluban lakott, amelyhez még további húsz percet kellett utazni. Így ha találkozni akartak a szünidőben, az mindig rengeteg tervezést igényelt.

Lauren felkapta a táskáját az ajándékkal együtt, amelyet a tanárnőjének, Miss Fordnak szánt, majd a konyhaajtón kifelé menet vetett még egy utolsó pillantást Bellára. A szépséges, barna és fehér foltos

kutya a párnáján fészkelődött, mint aki képtelen kényelmesen elhelyezkedni.

– Ugye kitartasz, amíg haza nem érek? – kérte Lauren. Bella csak hatalmas, bánatos szemmel nézett fel a kislányra. Lauren szeretetteljesen megsimogatta. – Értem, mit akarsz mondani. Biztosan szeretnél már újra a régi lenni. Ha ma jön el az idő, sok szerencsét kívánok, Bella! Meglátod, megéri, hamarosan gyönyörű kiskutyáid lesznek.

– Nagyon ki lesz merülve – mutatott rá az apukája. – Gondoskodnunk kell majd róla. Emlékszem, amikor mindezt végig kellett csinálnunk a szüleim kutyájával, Rozsdással is. Alig voltam idősebb nálad. Gyere, Lauren! A végén még elkésünk.

Miközben a bekötőúton zötyögtek az autóval az országút felé, Lauren megkérdezte: – Mit gondolsz, hány kiskutyája lesz Bellának?

Apukája a fejét rázta. – Nehéz volna megmondani... egytől tizennégyig bármennyi lehet a könyvek

szerint, amelyeket anya vásárolt. Rozsdásnak csupán öt kölyke született.

Lauren a homlokát ráncolta. – Az lehetetlen, hogy csak egy kutyus legyen. Bellának óriási a hasa.

– Valószínűleg igazad van. Tényleg hatalmas. Azt gondolom, hogy jó néhány kölyök érkezésére számíthatunk – értett egyet apa.

Felsóhajtott, amikor észrevette a kislány csillogó tekintetét és izgatott mosolyát. – Lauren...

– Mi a baj? – Lauren aggodalmas pillantást vetett az apukájára.

– Drágám, ne felejtsd el, hogy ezeket a kutyusokat nem tarthatjuk meg! Mind új gazdihoz fognak kerülni.

Lauren egy pillanatig habozott a válasszal. – Tudom – mondta csendesen. Kis ideig hallgatott, azután hozzátette: – De pár hónapig azért nálunk lesznek. Nem igaz? Akkor egész nyári szünetben játszhatok velük, sőt még tovább is.

Édesapja bólintott. – Pontosan. Természetesen hiányozni fognak, amikor elmennek tőlünk, de sokkal könnyebb lesz, ha nem feledkezünk meg arról, hogy nem tarthatjuk meg őket.

– Nem fogom elfelejteni – ígérte Lauren. – Ó, ott van Millie, apa! Ki tudsz itt tenni? Innen vele és az anyukájával is elsétálhatok az iskoláig, ugye?

Apukája megállította az autót a járda mellett, Lauren pedig nyomban kiugrott, jókedvűen integetve legjobb barátnőjének.

– Szia! Hogy van Bella? Megszülettek már a kiskutyák? – kérdezte Millie lélegzet-visszafojtva.

Lauren megrázta a fejét, majd elmosolyodott. – Bella nagyon furcsán viselkedett ma reggel. Folyamatosan a párnáját igazgatta, mint aki fészket akar rakni. Talán már kiskutyák fognak várni otthon, amikor hazaérek! – újságolta, izgatottan lóbálva az iskolatáskáját.

– Olyan szerencsés vagy! – lelkendezett Millie. – Anya, a miénk lehet Bella egyik kiskutyája? Léééégyszi!

– Jaj, Millie! Tudod, hogy én is szeretném – válaszolta az anyukája, feljebb húzva Millie kishűgát a csípőjén. – De nem volna igazságos, ha vennénk egy kutyát... Én el vagyok foglalva a húgoddal, apa pedig egész nap dolgozik. Egy kiskutya hamar magányossá válna.

Millie bánatosan felsóhajtott. – Azt hiszem, igazad van.

– Te is játszhatasz velük, amikor átjössz hozzánk a szünetben – vigasztalta Lauren. – És persze én sem tarthatom meg a kölyköket. Apukám éppen az imént emlékeztetett rá az autóban.

Millie bólintott. – Akkor is hetekig játszhatasz majd velük! Ó, becsengettek! Később találkozunk, anya!

A két kislány beszaladt az iskolába, majd csatlakoztak a Miss Ford körül tolongó gyerekek sokaságához, akik mind fennhangon könyörögtek, hogy a tanárnő az ő búcsúajándékukat nyissa ki először.

Második fejezet

Lauren mindig hosszan elidőzött iskola után az udvaron, a barátaival cseverészve, ma azonban csakis az járt a fejében, hogy vajon megérkeztek-e már a kiskutyák. Kirohant a játszótérre, ahol apukája már a kapuban állva várta. Millie ott loholt barátnője nyomában.

– Megszülettek már Bella kiskutyái? – Lauren alig kapott levegőt. Olyan sebesen rohant, hogy meg kellett kapaszkodnia édesapja karjában, nehogy elessen.

Apukája nevetve elkapta. – Igen.

– Hányan vannak? – kiáltott fel Lauren izgatottan.

Apa elmosolyodott. – Találd ki!

Lauren elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Öten?

– Jócskán mellélőttél! Tízen!

– Tíz kiskutya? – Lauren akkor Millie felé fordult, szeme álmélkodva tágra nyílt. – Tíz? De hát az *rengeteg!*

Millie nevetett. – Akkor tíz nevet kell kitalálnotok!

– Nem lesz könnyű feladat – csóválta apa a fejét.

Lauren aggodalmas pillantást vetett az apukájára. Korántsem tűnt olyan boldognak a hangja, mint tíz kiskutya szerencsés gazdijának. Laurennek hirtelen borzalmas balsejtelme támadt. Tíz kölyök nagyon sok – ennyi kiskutyát megszülni bizonyára kemény erőfeszítés volt Bella számára. És ha valami baja esett? Lauren már szóra nyitotta a száját, hogy megkérdezze, ám gyorsan újra becsukta. Nem akart szóba hozni egy ilyen rémisztő dolgot az iskolai játszótér kellős közepén.

Inkább egy öleléssel búcsút vett a barátnőjétől, és megígérte, hogy később küld neki képeket a kiskutyákról.

Ám amint édesapjával elindultak az autó felé, Lauren megfogta a kezét. – Apa, minden rendben?

– Ezt hogy érted? – Apukája óvatos tekintetet vetett a kislányra.

– Csak az jutott eszembe, hogy gondterheltnek látszol. Akkor vettem észre, amikor beszámoltál a sok kiskutyáról. Bella jól van?

Apa kedvesen megölelte. – Bellának semmi baja. Vagyis nagyon kimerült, de igazán ügyes volt. Nem Belláról van szó... – Kis ideig habozott. – Lauren, az egyik kölyök sokkal kisebb a többinél. Anya és én... nem vagyunk biztosak benne, hogy életben marad. Egészen picurka kutyus. Amikor megszületett, még abban is kételkedtünk, hogy egyáltalán lélegzik. Bella közvetlenül utána egy másik kölyköt hozott a világra, és nem maradt ideje, hogy a pici kutyust tisztára

nyalja, mint a többieket, még a köldökzsinórt sem harapta el. Nekem kellett elvágni. Azután egy flanelkendővel dörzsölgettem a testét, hogy felélesszem. – Apa a fejét csóválta. – Elkezdett ugyan lélegezni, de nem olyan erős, mint Bella többi kiskutyája. Távolról sem.

– Szerinted lehetséges, hogy meg fog halni, apa? –
suttogta Lauren.

Apukája felsóhajtott. –
Remélem, hogy nem. De
szembe kell néznünk a
ténnyel, hogy bizony
előfordulhat.

– Ez nagyon
szomorú. – Lau-
ren érezte, hogy
könnyek szöknek
a szemébe. Sze-
gény kiskutya!

– Kilenc egészséges kölyök így is csodálatos! – emlékeztette az édesapja.

Lauren bólintott. – Talán igen. De akkor is aggódom a picike miatt.

– Tudom. Én is aggódom érte. Még összeszedheti magát. Sohasem lehet tudni.

Lauren keresztbe tette két ujját a háta mögött. Azt akarta, hogy Bellának mind a tíz csodás kiskutyája ép és egészséges legyen.

Lauren belopakodott a konyha ajtaján. Nagyon igyekezett, nehogy megriassza Bellát.

Bellát azonban láthatóan csak nehezen lehetett volna kibillenteni a nyugalmaiból. Elnyúlva feküdt az oldalán, mély álomba merülve a régi törülközőkön, amelyeket Lauren anyukája tett félre neki és a kölyköknek – az alacsony szegélyű, fából ácsolt ládában aludtak, amelyet apa készített számukra, mert

aggódott, hogy a kicsik lepottyannának Bella hatalmas párnájáról.

A kölykök mind egészen közel bújtak a mamájukhoz, és mélyen aludtak, pici fejcskék és mancsok kusza összevisszaságában. Lauren letérdelt a láda mellé, hogy megszámolja őket, de nem tudta megállapítani, hol végződik az egyik kiskutya, és hol kezdődik a másik. Azt sem látta, melyik kölyök miatt aggódott úgy az édesapja.

– Nagyon picikék! – suttogta az anyukájának.

– Tudom. Hát nem gyönyörű szépek? – sugárzott anya.

Lauren a homlokát ráncolta. – Mindannyian fekete és fehér foltosak! Szinte nem is látok rajtuk

barna színt. Ez nagyon fura, hiszen Bella foltjai barnák és fehérek.

Anya a fejét rázta. – Először én is ezt gondoltam, de azután megnéztem a beagle kutyákról szóló szakkönyvünkben, ahol azt írják, hogy a kölykök általában fekete és fehér foltokkal születnek. A fekete foltok a következő hetekben barnává világosodhatnak, vagy esetleg így maradnak. A legtöbb beagle fekete és fehér, barna foltokkal. Háromszínűek. Bella meglehetősen ritka a barna és fehér színezetű bundájával.

– Nézd, milyen rózsaszínű az orrocskájuk! – súgta Lauren. – Hallom, ahogyan szuszognak. Olyan édesek!

– Ugye? – helyeselt apa. – Ó, figyeljetek csak! Bella ébredszik.

Lauren figyelte, amint Bella nagyot ásít, és álmosan pislog; közelebb hajolt a ládához, arra számítva, hogy a kutya megnyalogatja a kezét. Bella mindig

rendkívül barátságos volt, és nagyon szeretett összebújni Laurennel – leginkább a kanapén, ahonnan együtt nézték a rajzfilmeket.

Ám a mai nap más volt; Bella mintha észre sem vette volna a kislányt. Kizárólag a kölykei érdekelték. Gyengéden felébresztette őket, finoman a pocakja felé tolva a fejcskéjüket, hogy enni kezdjenek.

– Velem is így viselkedett – mormolta anya. – Semmi érdeklődés. Mintha most egyedül a kölykök léteznének számára. – Vigasztalóan átkarolta Lauren vállát. – Ne aggódj! Csak az első pár hétben lesz ilyen, amíg a kicsik szeme ki nem nyílik, és el nem kezdenek önállóan mozgolódni. Akkor már nem lesz olyan nagy szükségük az anyjukra, és visszakapjuk a mi kedves Bellánkat.

Lauren bólintott. – Felvehetem az egyik kiskutyát? – kérdezte. – Vajon Bella megengedi?

– Még nem nyúltunk hozzájuk – válaszolta az apukája. – Nem akartuk felzaklatni Bellát.

A kislány a kölyökkutyák izgő-mozgó kupacát fürkészte, amint Bella sorra felébresztette őket. – Melyik a picurka, amelyik nem tudott rendesen lélegezni? – kérdezte aggodalmasan. – Ó! Azt hiszem, már látom. Az a kutyus az, amelyiket Bella éppen mosdatja?

Anyukája bólintott. – Igen. Az a kölyök határozottan kisebb a többinél.

– Ó, nézzétek! Látszik a kicsi, barna szemöldöke! – ámuldozott Lauren.

Közelebb húzódott a fekhelyhez, mire Bella felkapta a fejét, mint aki meg akar győződni, arról hogy Lauren nem bántja a kiskutyákat. A kislány kicsit hátrahúzódott, Bella pedig gyorsan folytatta a pici kiskutya bökdösését és mosdatását. A többiek már javában ettek – Lauren jól hallotta a különös, cuppogó és szürcsölő hangokat. Felkuncogott. – Nézd, anya! Az a kutyus a másik fején csücsül.

Anyukája elmosolyodott. – Szerintem egyáltalán nem bánják, amíg hozzá tudnak jutni a mamájuk tejéhez.

Apa éppen egy másik kölyköt figyelt. – Hé, kutyus! Nem hiszem, hogy onnan sok jóhoz juthatsz – nevetett. – Nézzétek! Az a nagyobb kölyök Bella mancsából próbál tejet kicsikarni.

Lauren édesapjának hangját hallva Bella hátrapillantott, és észrevette az eltévedt kiskutyát. Bosszúsan összeráncolta az orrát, majd gyengéden a hasához tolta a kölyköt, hogy együtt ehessen a testvéreivel. Azután visszafordult, hogy tovább élesztgesse a picike kutyust.

– Az a kölyök tényleg sokkal kisebb a többinél – állapította meg Lauren gondterhelten.

– Így is fog maradni, ha nem kezd el enni – tette hozzá apa. – De várjatok csak! Nézzétek! Bellának sikerült mozgásra serkenteni.

A legkisebb kölyök nehézkesen vánszorgott, bizonytalan mancsokkal. Szomorú, nyüszítő hangokat hallatott, mintha azt kívánná, bárcsak Bella békén hagyta volna aludni. Ám végül mégis befészkelte magát a testvérei közé.

– Eszik? – kérdezte anya reménykedve.

– Azt hiszem. – Lauren a fülét hegyezte, hátha meghallja a cuppogó hangokat, de kilenc másik kiskutya mellett képtelenség volt megállapítani, vajon valóban eszik-e a legkisebb. – A feje együtt mozog előre és hátra a többiekével.

Apukája bólintott. – Az jó hír. Már aggódtam.

Akkor Lauren hirtelen felszisszent, mert az egyik kiskutya hason rúgta a picurka kölyköt – nem szándékosan, a nagyobbik kutyus csak igyekezett visszajutni Bella tejéhez. A pici kölyök tehetetlenül feküdt, erőtlenül kapálózva, azután látszólag ismét elaludt. Lauren aggodalmas tekintettel figyelte, pusztá akaraterejével próbálta rábírní, hogy keljen fel, és folytassa az evést. A legkisebb kutyus azonban mozdulatlanul feküdt tovább, miközben testvérei a legjobb helyekért furakodtak és rugdalóztak.